

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **V. N. P.**, nar. X
státní příslušnost Vietnam
v ČR posledně pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců X

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Bezručova 2796, Mělník

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 22. 3. 2025, č. j. KRPS-80008-18/ČJ-2025-010026-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalovaná zajistila žalobce v záhlaví uvedeným rozhodnutím za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba zajištění byla stanovena podle § 124 odst. 3 téhož zákona na 40 dnů od okamžiku omezení svobody.
- 2. Žalovaná vyšla ze zjištění hlídky cizinecké policie, která žalobce kontrolovala dne 22. 3. 2025 v Neratovicích. Žalobce při kontrole předložil povolení k pobytu s platností od 18. 4. 2024 do 19. 1. 2026 vydané Maďarskem. Lustrací v databázích však bylo zjištěno, že platnost

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

uvedeného povolení byla ukončena již v roce 2024 a že žalobci bylo v ČR rozhodnutím ze dne 15. 8. 2024, č. j. KRPL-79501-18/ČJ-2024-180022-SV, uloženo správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu na 6 měsíců. Žalobce byl povinen vycestovat do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, která nastala dne 27. 8. 2024.

3. Dále žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobce v rámci podání vysvětlení připustil, že si je vědom skutečnosti, že se v ČR nachází nelegálně a že nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. Setrvání v ČR odůvodnil potřebou vydělat peníze, pracovním povolením ale nedisponoval. Dále uvedl, že v ČR ani v jiném státě EU nemá trvale žijící příbuzné ani osoby blízké. Potvrdil také, že v případě návratu do Vietnamu má kam se vrátit (žijí tam jeho manželka a děti) a že mu tam nehrozí žádné nebezpečí.
4. Na základě zjištěného skutkové stavu dospěla žalovaná k závěru, že je v případě žalobce dán důvod pro zajištění, přičemž s ohledem na žalobcovo prokázané protiprávní jednání by mírnější donucovací opatření ve smyslu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců nebyla dostačující. Žalobce vědomě a úmyslně nerespektoval právní normy platné na území ČR, neboť zde vědomě pobýval bez platného pobytového oprávnění, přičemž rozhodnutí, jímž bylo uloženo správní vyhoštění, osobně za přítomnosti tlumočníka převzal. Doba k vycestování uplynula dne 11. 9. 2024 a od té doby zde žalobce pobýval neoprávněně a v rozporu s rozhodnutím o uložení správního vyhoštění. Toto jednání vyvolává pochybnosti o tom, že by žalobce se správními orgány spolupracoval z vlastní vůle, pokud by nebyl zajištěn. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce získával prostředky na živobytí prací, aniž by disponoval povolením, existuje obava, že by tak mohl činit i nadále, ať již v jiné části ČR nebo v jiném státě EU, a mohl by se tak stát pro správní orgány nedohledatelným do doby, než by byl znovu kontrolován policií či jiným státním orgánem.
5. K posouzení možnosti uložení zvláštních opatření žalovaná dále uvedla, že žalobce nesdělil žádnou adresu v ČR, kde se zdržuje, protože ji nezná. Na základě předchozího jednání přitom neskýtá záruku, že by se na určité adrese zdržoval a byl dostupný v případě potřeby jej kontaktovat. Kontaktu se správními orgány se dosud záměrně vyhýbal, je proto nepravděpodobné, že by splnil povinnost osobně se hlásit policii, pokud by mu byla tato povinnost uložena. Žalobce dále připustil, že není schopen složit finanční záruku, ani neví o nikom, kdo by to mohl učinit.
6. S ohledem na výše uvedené by uložení zvláštních opatření nebylo podle žalované možné ani účelné.
7. Lhůtu zajištění žalovaná stanovila na 40 dnů, a to s přihlédnutím k době, které je nutná pro zajištění realizace správního vyhoštění (zajištění policejního doprovodu a potřebných administrativních záležitostí).
8. Závěrem žalovaná uvedla, že zajištění žalobce není nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého nebo rodinného života. Žalobce není rodinným příslušníkem občana EU ani s žádným takovým příslušníkem nesdílí společnou domácnost. V ČR nemá vůči žádné osobě vyživovací povinnost ani nemá žádnou osobu v péči. Během pobytu v ČR nenavázal žádné společenské nebo kulturní vazby. Zároveň sám sdělil, že mu v návratu do Vietnamu nebrání žádná překážka a nehrozí mu tam žádné nebezpečí ani sankce. V zemi původu se má kam vrátit. Žalobce je zdravý a s ničím se neléčí.

II. Obsah žaloby

9. Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb.,

soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).

10. Vyjádřil v ní nesouhlas se závěrem o nezbytnosti jeho zajištění. Je přesvědčen, že v jeho případě postačovalo uložení některého ze zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Zajištění představuje nejzazší prostředek, kterým může být zasaženo do jeho práv (práva na osobní svobodu podle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), a podle toho s ním musí být nakládáno. Žalovaná měla více možností, jak se se situací žalobce vypořádat, a přesto přikročila k nejpřísnější možné variantě postihu.
11. S názorem, že by zvláštní opatření nesplnilo svůj účel žalobce nesouhlasí. Pokud by žalovaná zjistila skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a zohlednila vše, co v řízení vyšlo najevo, musela by dospět k závěru, že je možné uložit některé se zvláštních opatření. Zákon o pobytu cizinců umožňuje uložení různých typů zvláštních opatření právě proto, aby pokryl větší množství situací, v nichž je namístě uložení mírnějších opatření.
12. Žalovaná možnost uložit zvláštní opatření posoudila nedostatečně a nevypořádala se s každou z jednotlivých alternativ, zejm. se vůbec nezabývala možností uložit zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. povinností zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Právě toto zvláštní opatření bylo možné vzhledem k žalobcově situaci uložit. Žalované nic nebránilo, aby žalobci uložila povinnost osobně se hlásit policii v době a místě stanoveném nebo povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být přítomen za účelem pobytové kontroly.
13. Vzhledem k neuložení mírnějšího opatření považuje žalobce napadené rozhodnutí za protiprávní a nepřiměřeně zasahující do jeho základního práva na osobní svobodu. Žalovaná měla posoudit a relevantně podložit domněnku, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, což se fakticky nestalo.

III. Vyjádření žalované

14. Žalovaná ve vyjádření k žalobě shrnula okolnosti žalobcova zajištění a předchozího neoprávněného pobytu, které byly uvedeny také v napadeném rozhodnutí. Dodala, že žalobce dne 24. 3. 2025 požádal o dobrovolný návrat do Vietnamu. Dne 8. 4. 2024 byl žalobce propuštěn ze zajištění a odletěl do domovského státu. Vzhledem ke skutečnosti, že žaloba je sepsána v českém jazyce, který žalobce neovládá, a že ji žalobce podepsal dne 4. 4. 2025, přestože již dne 24. 3. 2025 požádal o dobrovolný návrat, se žalovaná domnívá, že pravděpodobně ani nevěděl, že podepisuje žalobu, nebo co podepisuje a zda je to v jeho zájmu.
15. Námitky týkající se možnosti uložení zvláštních opatření jsou podle žalované nedůvodné. Žalobce vypověděl, že nemá finanční prostředky na složení finanční záruky, nebyl schopen nahlásit adresu, kde by se zdržoval, ani telefonní číslo. Dále také uvedl, že umístění do zařízení pro zajištění cizinců nepovažuje za zásah do svého soukromého nebo rodinného života. V podrobnostech žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí.
16. Závěrem dodala, že žalobce byl fakticky zajištěn pouze od 23. 3. 2025 do 8. 4. 2025, kdy odcestoval do domovského státu.

IV. Posouzení žaloby soudem

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí žalobce převzal dne 22. 3.

2025 a žaloba byla předána k poštovní přepravě dne 4. 4. 2025, tedy ve lhůtě podle § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny požadované formální náležitosti.

18. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud přitom neshledal žádnou nezákonnost, kterou by byl povinen zohlednit nad rámec žalobních bodů ve smyslu rozsudku velkého senátu Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, C., B. a X., spojené věci C-704/20 a C-39/21, ani žádné důvody, pro které by měl posuzovat zákonnost napadeného rozhodnutí podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS, a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, č. 3/2020 Sb. NSS].
19. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť účastníci jednání nenavrhli a soud jej nepovažoval za nezbytné.
20. Žaloba není důvodná.
21. Se žalobcem lze v obecné rovině souhlasit, že zajištění je mimořádným institutem. Právo EU, z něhož vychází i vnitrostátní právní úprava, stanoví subsidiaritu zajištění ve vztahu k mírnějším donucovacím opatřením (tj. „*zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území*“ v terminologii zákona o pobytu cizinců), a z tohoto důvodu jsou na žalovanou kladeny požadavky na řádné a individualizované odůvodnění nevyužití zvláštních opatření (blíže viz zejm. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS). V nyní posuzované věci žalovaná zmíněným požadavkům dostála. Odůvodnění napadeného rozhodnutí s ohledem na níže popsané skutkové okolnosti z hlediska přezkoumatelnosti i zákonnosti plně obstojí.
22. Soud úvodem předesílá, že žalobce v žalobě nebrojí proti samotnému důvodu zajištění a nezpochybňuje naplnění podmínek podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, hlavní námitkou je pouze nevyužití možnosti uložit zvláštní (mírnější) opatření.
23. Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince je podle § 123b zákona o pobytu cizinců:
 - „a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly“.
24. Policie je oprávněna zajistit cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců, je-li naplněn některý z důvodů pro zajištění a zároveň nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.
25. Problematikou uložení zvláštních opatření namísto zajištění se již opakovaně zabýval

Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011-50, k tomu uvedl: „Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno.“ Uložení mírnějšího opatření je tedy vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen účel zajištění.

26. Jinými slovy, volba některého ze zvláštních opatření namísto zajištění cizince je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení, které je s ním vedeno. Je proto třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, ale také jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, včetně charakteru porušení těchto povinností (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS.). Při posouzení účinnosti zvláštních opatření také nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná jen tehdy, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, a na něj navazující četnou judikaturu). Jinými slovy, je třeba zvážit, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo.
27. V nyní posuzované věci byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění, přičemž není pochyb o tom, že správní vyhoštění bylo žalobci již v minulosti pravomocně uloženo (rozhodnutím ze dne 15. 8. 2024, č. j. KRPL-79501-18/ČJ-2024-180022-SV, které nabylo právní moci dne 27. 8. 2024; kopie tohoto rozhodnutí je založena na č. listu 31 správního spisu) a že žalobce toto rozhodnutí nerespektoval a i přes povinnost vycestovat do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí nadále neoprávněně setrval na území ČR až do doby, kdy byl dne 22. 3. 2025 kontrolován hlídkou policie. Žalobce zároveň v rámci podání vysvětlení dne 22. 3. 2025 připustil, že si byl vědom, že zde po uložení správního vyhoštění pobýval neoprávněně, ale zůstal z finančních důvodů (chtěl zde zůstat ještě pár let, aby splatil dluh ve Vietnamu). Zároveň vypověděl, že v ČR vykonával stavební práce, přičemž není pochyb o tom, že i práci vykonával bez potřebného povolení.
28. Soud se s ohledem na tyto skutkové okolnosti ztotožňuje s hodnocením žalované, že v posuzované věci existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žalobce by neplnil povinnosti uložené některým ze zvláštních opatření.
29. Možnost složení finanční záruky podle písmene b) vyloučil sám žalobce, neboť během podání vysvětlení vypověděl, že nemá na složení finanční záruky dostatek finančních prostředků ani nemá nikoho, kdo by finanční prostředky složil za něj. Nemožnost uložení této alternativy žalobce v žalobě nijak konkrétně nezpochybnil.
30. Dalším zvláštním opatřením, tj. povinnosti oznámit policii adresu místa pobytu a zdržovat

se tam za účelem pobytové kontroly [písmeno a)], povinnosti osobně se hlásit policii v době policií stanovené [písmeno c)] a povinnosti zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem pobytové kontroly [písmeno d)] je společné, že předpokládají důvěryhodnost cizince v tom směru, že nezmizí z hledáčku správních orgánů a že s nimi bude spolupracovat, především tím, že bude k dispozici pro účely pobytové kontroly a v konečném důsledku pro realizaci cíle, k němuž by jinak zajištění směřovalo, tedy k realizaci vyhoštění. V nynějším případě však soud sdílí důvodnou obavu žalované, že by se žalobce opět mohl uchýlit do ilegality, a tedy že by opět neoprávněně na území ČR (či jiného členského státu EU) pobýval a neoprávněně pracoval. Tuto obavu vzbuzuje především skutečnost, že žalobce již takto protiprávně jednal, přičemž pokračování v tomto protiprávním jednání zabránila pouze skutečnost, že byl kontrolován policejní hlídkou.

31. Vzhledem k dosavadnímu počínání žalobce proto existují oprávněné důvody se domnívat, že by žalobce bez omezení svobody na výkon správního vyhoštění nevyčkal, ale uchýlil se opět ke skrývání se před orgány veřejné moci a neoprávněnému pobytu. Je proto také vysoce pravděpodobné, že by bylo ohroženo zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon správního vyhoštění.
32. Žalobce přitom v žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by tuto obavu zmírňovaly. Omezil se pouze prostý nesouhlas s napadeným rozhodnutím a na obecná tvrzení, že žalované nic nebránilo v uložení zvláštních opatření, že v jeho případě bylo možné uložit zejm. zvláštní opatření podle písmene d) (tj. povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem pobytové kontroly) či že nic nebránilo uložení povinnosti osobně se hlásit policii. Obavy z nespolupráce a neplnění zvláštních opatření však žalobce nerozptýlil žádnými konkrétními argumenty. Tvrdí-li žalobce, že pokud by žalovaná zjistila skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a zohlednila vše, co v řízení vyšlo najevo, musela by dospět k závěru, že je možné uložit některé se zvláštních opatření, není vůbec zřejmé, jaké konkrétní okolnosti měla žalovaná podle něj zohlednit, ale neučinila tak.
33. Žalovaná naopak v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vysvětlila, proč v žalobcově případě nelze zvláštní opatření namísto zajištění uložit a soud se s ní z výše uvedených důvodů ztotožnil.
34. Soud proto uzavřel, že žalovaná nepochybila, pokud žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování neuložila. Závěr o neúčinnosti uložení zvláštních opatření přitom odůvodnila dostatečně. Napadené rozhodnutí je také dostatečně individualizované. Žalovaná hodnotila konkrétní skutkové okolnosti týkající se žalobce, jeho dosavadní chování, pobytovou historii a respektování veřejnoprávních povinností. V posuzované věci nevyšly najevo další okolnosti (zejména okolnosti svědčící o účinnosti zvláštních opatření), které by žalovaná byla povinna zvážit, ale neučinila tak. Žádné takové konkrétní okolnosti netvrdil ani žalobce.

V. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

35. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud

náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. dubna 2025

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně